

To znači da je Platon dozvoljavao mogućnost da nije *svaka* poezija podražavanje *čulne* predmetnosti – pa se njegova osuda ne odnosi samo na pesništvo te vrste, nego na svaku umetnost koja je mimezis čulne predmetnosti – koja, iako najbolje prikazana na primeru pesništva, ima primere i u slikarstvu, i u muzici – *o muzičkim umetnostima Platon takođe govori kao o podražavanju*. Slikarstvo je u vezi sa dvostrukim shvatanjem podražavanja u Platonovoj filozofiji – s jedne strane kao preslikavanja, a sa druge kao stvaranja privida – i ono se odnosi pre svega na prvi smisao podražavanja: koje je uzeto „prema mjeri uzora, i to i u duljini i širini i dubini“, koje osim toga uključuje i „boje koje odgovaraju svakom pojedinom dijelu“. Slikar, međutim, istovremeno primenjuje podražavanje u drugom smislu – jer stvara privid, a to je posebno opasno s obzirom na Platonov stav (iz "Timaja") o značaju koje vid ima među ostalim čulima: „vid nam je, doista, po mome shvatanju, uzročnik najveće koristi, jer od svih ovih reči koje se sada kazuju o univerzumu nijedna se nikad ne bi mogla izreći da ljudi nisu bili u stanju da vide zvezde ili sunce ili nebo“.

Na paradigmi odnosa koje mišljenje i umetnost imaju u Platonovoj filozofiji, Niče će u "Filozofiji u tragičkom razdoblju Grka" zaključiti da bi savremeni čovek morao da odbaci filozofiju „i da je, recimo, progna sličnim rečima kojima je Platon iz svoje države prognao tragičare. Naravno, njoj bi preostao nekakav odgovor, kao što je i onim tragičarima ostalo da odgovore Platonu. Recimo, ona bi – ako bi je čovek prisilio da govori – mogla da kaže: „Jadni narode! Je l' moja krivica ako ja među vama, poput gatara, tumaram zemljom i ako sam prinuđena da se krijem i pretvaram kao da sam ja grešnica a vi moje sudije? Pogledajte samo moju sestru, umetnost! I njoj je kao i meni; mi smo bačene među varvare, i ne umemo više da se spasemo.“ – a budući na stavove koje Niče izlaže u pogledu umetnosti u kontekstu istine i laži, može se zaključiti da je kod njega „umetnost mišljenja estetski oblik uma“. Osim potrebe da odbrani umetnost od dominacije koju nad njom ima zapadna metafizika, na čelu sa Sokratom, Niče želi da razotkrije Platonov *pravi motiv* za tako oštru kritiku pesništva – smatrajući da u korenu tog motiva leži – ljubomora.

Niče nije bio jedini koji je na ovaj način tumačio Platonov stav prema umetnosti – Kaufman, na primer, smatra da se Platonov stav prema tragediji „može uporediti sa stavom hrišćanstva prema judaizmu. Videći sebe kao novi Izrael, crkva je nalazila malo dobrog u savremenom judaizmu. Platon o tragičkim pesnicima piše kao njihov suparnik“, smatra Kaufman.

Zbog stila izlaganja, koji je obeležen poetskim načinom prikazivanja, Platonu se pripisuje da „ipak, nije mogao izagnati pesnika iz sebe, jer sva njegova dela po nadahnuću, obliku i stilu nose umetničko obeležje“, smatra Đurić. Za razliku od Aristotelovog sistematičnog pristupa